

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

LLENGUATGE I DISCAPACITACIÓ

Tal com ha passat amb tantes expressions racistes, sexistes i homòfobes, la societat ha anat ajustant les paraules més adequades per referir-nos als que són diferents respecte del que es podria considerar la població majoritària o el que algú en diria la normalitat. El llenguatge, tot i que està molt fixat per normes i diccionaris, es permissiu i té recursos per adaptar-se com un mitjà a l'evolució de cada època o generació d'humans. Amb paraules noves o algunes que troben l'ús correcte o innovador segons la manera de pensar de les persones en un moment de les seves vides. En alguns casos, i per fortuna, amb poc més d'una vintena d'anys una expressió d'ús comú com podia ser la de «subnormal» entra en desús excepte pels maldrestes que l'usen per insultar o ferne un ús menyspreable. I és no-

més un exemple dels nombrosos que podríem llistar. Aquestes variacions mostren les noves sensibilitats i la correcció social per on discorren els temps actuals. La política, com a mostra de com és, pensa i actua tota la societat ha generat darrerament grans polèmiques sobre el masclisme dominant en alguns àmbits (sobretot a les xarxes socials i per part d'anònims) amb insults barroers a oponents. En algunes d'aquestes i perquè res és blanc o negre, s'hi ha afegit el recurs també miserable de desqualificar les crítiques rebudes sota el mateix i injust concepte. La qual cosa és tan covarda com la dels que els insulten. Criticar un dona no és masclisme sempre. Ni és sempre antisemitisme criticar un jueu i així podríem seguir. Usar segons quins adjectius en éssers humans diferents, sigui quina sigui la diferència, sempre es converteix en un risc alt de ser

injust o de faltar al respecte sense voler. Cal anar molt en compte. Uns dels campions de la correcció en aquest àmbit són els nord-americans per a qui és impensable dir «negro» a un ciutadà afroamericà. Allà, a qualsevol resident de qualsevol ètnia cal determinar-lo amb un mot resultant del seu lloc d'origen i el seu país d'acollida. Darrerament observo amb interès que s'estan reajustant les expressions per definir els discapacitats. Mentre que minusvàlid ha anat perdent vigència pel seu significat negatiu, el nou ús entra en crisi. S'ha plantejat dir-ne capacitats limitades o disminuïdes però ja comença a fer fortuna dir que hi ha persones amb capacitats diferents. I he de confessar que m'agrada molt. En xerrades i conferències diverses, aquestes novetats van apareixent constantment i estan fent fortuna. En la mesura que les llengües servei-

xen per obrir-se a noves formes de pensar i entendre el món, hauríem de perseverar-hi. Arran de tot això i més enllà de la forma de dir les coses per veure com es fan, som líders en l'atenció i els desenvolupament de ciutadans de talents diversos. Tenim com a vaixell insígnia i model per a tots els altres l'organització Ampans, que creix i creix en serveis i cura dels que psíquicament són diferents. Res a afegir que no es conegui respecte del que ofereixen i que ells millor que ningú expliquen a la seva web: constructivisme, comunicació augmentativa i alternativa. Sense conèixer el significat terapèutic o formatiu, sona bé des del significat dels mots. Impresiona veure la dimensió d'aquesta entitat, els llocs de treball que genera i tota la seva influència en la societat bagenca. Altres iniciatives similars, totes amb menor estructura i recursos, s'escampen

per l'Anoia, l'Alt Urgell, el Solsonès, el Moianès i el Berguedà. Tots amb un format similar i d'èxit. Escoles concertades i pensades per atendre els alumnes diferents, els quals tindran l'oportunitat de passar de ser estudiants a la Llar Santa Maria de Queralt al Taller Coloma, a on podran treballar a canvi d'un sou i fer un pas més enllà i molt important per a tothom com és poder viure de forma independent de la família en pisos tutelats. En aquests àmbits sí que són justos i necessaris els ajuts, les subvencions i la implicació de la societat, perquè no hi ha res més humà que ocupar-se i esperar els que van a un ritme més baix. I sobretot, sobretot, el que volen alguns és que els parlem i ens hi relacionem amb normalitat. Ajudar la societat no vol dir pagar impostos o fer caritat. A vegades vol dir mirar als ulls i agafar algú del braç amb tendresa.

XARXA DE BANDA AMPLA... AMB PEDALS

PRISMA

Vladimir de Semir

DIRECTOR DEL MÀSTER EN COMUNICACIÓ CIENTÍFICA UPF

Tu edifici no figura en los actuales planes de despliegue de fibra óptica de Movistar...» Aquest es el missatge que reps si fas la consulta al web de la companyia líder del mercat de telefonia i internet sobre cobertura de banda ampla fixa des de qualsevol adreça del municipi de Sant Jaume de Frontanyà. Veus autoritzades de Telefónica –però que no volen donar una resposta oficial– ens han deixat ben clar que als municipis petits de Catalunya de menys de 500 habitants i als denominats

micropobles de menys de 100 habitants, l'arribada de banda ampla «no figura en los actuales planes, ni en los futuros... simplemente no existirá».

La raó és ben palesa: la inversió en la xarxa que s'hauria de fer no es podria rendibilitzar atesa la poca població d'aquest municipis i, per tant, el poc volum de negoci que se'n pot esperar. Molt raonable des del punt de vista dels accionistes d'una companyia que el que vol per damunt de tot és fer negoci. Però les coses no haurien de ser així si volem un reequilibri social i econòmic del territori al mateix temps que construïm la societat del coneixement. El poder polític haurien de treballar per fer possible aquesta mancança (i moltes altres de semblants) que patim als municipis petits, i que en molts casos lluiten inclús per la seva supervivència com a comunitats cohesionades.

En aquest sentit, l'entitat berguedana Xarxa Tecnològica a l'Abast (Xarxa.org) ha aprofitat el canvi de govern al capdavant

de la Generalitat de Catalunya per tornar a reclamar, des del Berguedà, una «millora» pel que fa a les telecomunicacions (i també a les comunicacions). Per això, el seu president, Jordi Fernández, ha enviat una carta adreçada directament al nou President, Carles Puigdemont. Entre les reivindicacions, hi ha la fibra òptica, que l'entitat considera que «hauria d'arribar a tots els municipis del Berguedà sense discriminar-ne cap». A més, a causa de l'orografia de la comarca, afirma que «s'hauria de complementar aquest cablejat amb una xarxa 4G, sense renunciar mai a la fibra per altres tecnologies sense fils». A més, «també convindria implantar» –segons consideren– «un servei universal mínim d'internet a la població a un cost accessible». Recordem que Xarxa Tecnològica a l'Abast és una entitat berguedana –amb domicili social a Bagà– amb més de 10 anys de recorregut, que té com a finalitat fomentar la cultura i acostar la societat de la informació a la pobla-

ció. A l'últim informe «Análisis geográfico de los servicios de banda ancha y despliegue de redes de nueva generación en España» de la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (CNMC) es parla sense embuts de «la realitat d'un país de dues velocitats». Segurament a la CNMC no saben que nosaltres som molt originals i en alguns llocs tenim accés a la xarxa d'infraestructures de telecomunicacions amb una tercera velocitat. En efecte, la cobertura de telèfon mòbil a Sant Jaume de Frontanyà, Borredà i altres zones de l'entorn depèn d'un repetidor situat al Puigdon d'Alpens (Lluçanès/Osona) que funciona amb un generador de gasoil. Hem superat la «velocitat» dels pedals, però molt sovint, quan el petroli s'acaba o simplement el roben, ens podem quedar moltes hores (i fins i tot algun dia sencer, si coincideix amb cap de setmana) sense servei de telefonia mòbil. País... que diria un molt co-

La millor jugada és tenir tota la informació

Cada dilluns, tota la jornada esportiva del cap de setmana

Cada dijous, totes les dades de l'esport base

A Regió7, és clar

